

ΤΟ ΠΙΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΛΙΧΑ νά δώ τόν Πιέρ Λεβίς από τότε πού άρραβωνιάστηκε, δηλαδή δυό όλόκληρα χρόνια. Τά καλοκαίρια μου τά περιούσα τότε στην Κιναή 'Ακμή με τή άρραβωνιαστική μου, ή όποια προτιμούσε τίς κοσμικές λουτροπόλεις από τήν δροσερή Νορμανδία μέ τά σκερά δάση, όπου πηγαί-

νε ό φίλος μου. Μά καλά τό είχα νοιώσει πός δέν ταίριαζε γιά γυναικά μου. Γι' αυτό, μόλις διαλύθηκαν οι άρραβώνες μας, ξαναγύρισα επί παλιές μου συνηθειές και στους παλιούς φίλους μου. Κι' έτσι, μόλις ήρθε τό καλοκαίρι, παράτησα τό Παρίσι στους έξένους και πήγα νά ξεκουραστώ στην Νορμανδία. Βρήκα λοιπόν τόν Πιέρ Λεβίς, πύ χλωμό, μέ θαβουλωμένα μάτια και μέ κάτασπρα μαλλιά. Τί νάγυ; Μήπως ήταν άρρωστος;

Μέ δέχτηκε μέ τήν ίδια παλιά άγάπη, άνοιγοντας διάπλατα τήν άγκαλιά του και μέ τό ίδιο παράξενο γέλιο του. 'Ο Πιέρ Λεβίς ζούσε μονάχος, σ' εκείνο τό ήσυχο Νορμανδικό χωριό, γιαντί άναπαύοσε μέ πάθος του κυνηγί. Μά ήταν ένας άλλόκοτος κυνηγός. 'Η ζύλινη θίλλα του ήταν ένα μικρό μουσειο, γεμάτο από θαλασσιμμένες άλεπούδες, λύκους, τασκάλια κι' άπ' όλα τά άρπακτικά πουλιά. Μερικά γεράκια του ήσαν περίφημα κι' άΐζαν πόν τήν άλήθεια ένα κομμάτι χροσάρι. 'Ο φίλος μου ήταν άπ' τόν Κιναδά κι' από μητέρα 'Αμερικανίδα...

Καθίσσαμε λίγο στο γραφείο του κι' έπειτα ό Πιέρ Λεβίς μ' ώδήγησε στο μεγάλο δωμάτιο, πού τό είχε μεταμορφώσει σε μουσειο. 'Ανοιξε τήν πόρτα και μ' άφησε νά περάσω πρώτος, γιά νά μού κινή κάποια έκπληξι. Κι' άλήθεια, στή μέση τουδ δωματίου, θρισκόταν μιά μεγάλη άετοφωλιά μέ τρεις μικρούς άετούς, θαλασσιμμένους. Είχαν τό ράμφος τους μισανουγτό. Έτοιμοι λές ν' άρπάζονταν κάτι και τά γυάλινα μάτια τους, άστραφταν περίεργα μέσα στή σκιά.

—Πού τή θρήκες τή φωλιά; ρώτησα μέ κάποιο φόβο τόν Λεβίς.

Τό πρόσωπο του φίλου μου φωτίστηκε από μιά ξαφνική χαρά.

—Στό δάσος! μου άπάντησε. 'Εδώ κοιτά... Σκότωσα τί μάνα τους, μά ό άετός πρόφταξε και πέταξε. Τά μικρά, τάπισσα ζωντανά. Μά μέ ξεσκίζαν μέ τό ράμφος τους και τά στραγγάλισαν...

Κι' ό Λεβίς άνασήκωσε τό θελοδινό μακίτι της ρόμπας του και μού έδειξε τό μπράσσο του, καταπληγωμένο άπ' τίς τοιμιές.

—Ξαναγύρισα πολλές φορές στο δάσος, συνέχισε ό κυνηγός, μά δέν μπόρεσα νά πετύχω και τόν άετό. Δέν τόν έπισαε τό σμηδάδι μου.

—Μά, άφού του γάλασε τή φωλιά, θά έχη φύγει άπ' αυτά τά μέρη... του άπάντησα.

—'Οχι, δέν έφυγε! φώναξε όλόχαρος ό Λεβίς.

'Ο ήλιος είχε δύσει πια. 'Η νύχτα σιγά-σιγά έρριχνε τήν βαρεία σκιά της. Βγήκαμε στην πόρτα γιά νά δούμε τόν κάμπο μέ τό μούχρωμα. Στόν φωτεινό άκόμα ουρανό, ό Πιέρ Λεβίς μού έδειξε τότε ένα μαύρο σημείο.

—Νάτος! Αυτός είναι! 'Ο άετός! Κάθε θράδυ, τέτοια ώρα πετάει πάνω άπ' τό χωριό, σαν νά γυρεύη τήν φωλιά του.

'Ηταν καιρός πια ν' άποχατηρήσω τόν φίλο μου. 'Ο Πιέρ Λεβίς μού έδωσε τό χέρι του: ήταν κρύο και ιδρωμένο. Χέρι άρρώστου.

Όπως τό είχα καταλάβει, ύστερ' από πέντε μέρες, ό Πιέρ άρρώσθηκε θανάσιμα. 'Ο γιατρός μού είπε, ότι έπρεπε νά γίνη 'ρήγορα μιά έγχείρησι. Μά δέν μπορούσε νά μεταφέρει τόν άρρωστο στο νοσοκομείο. 'Η κατάστασί του ήταν κρίσιμη κι' ή έγχείρησι έπρεπε νά γίνη στο σπίτι. Δέν έπρεπε νά χάσουμε καιρό. 'Αδειασα γρήγορα τό σαλόνι πού ήταν δίπλα στην κάμαρη του άρρώστου, τέτωσα καθαρά σεντόνια στους τοίχους, έβγαλα στή μέση ένα μεγάλο τραπέζι και δυναμώσα τό φώς μ' ένα μεγάλον ηλεκτρικό λαμπτήρα. Τό σαλόνι έτσι έγινε ένας πρόχειρος χειρουργικός θάλαμος.

—Φώς! Θέλω φώς! μού έλεγε ό γιατρός.

Μά όταν είδε, ότι ή λάμπα ήταν έκάτο κήριον, ήσυχασε. Σε λίγο λοιπόν έστασε ό χειρουργός μέ τό θοηδό του. Μόλις έβριζε μιά ματιά στο πρόσωπο του κυνηγού, κατάλαβα πός παραδεχόταν τήν διάγνωσι του γιατρού κι' ότι ό Πιέρ Λεβίς τήν είχε πολύ άσχημα. 'Η τυχί του θά παιζόταν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Τήν ώρα λοιπόν πού φορούσε τά γάντια του ό χειρουργός, πήγα κοντά του και τόν ρώτησα σ' αυτό:

—Κινδυνεύει;

—Μάλιστα... 'Η κατάστασίς του είναι κρίσιμη.

—Υπάρχει έλπίδα;

—'Η ζωή του εξαρτάται από τήν ταχύτητα τής χειρουργικής επέμβασως. 'Όσο πιο γρήγορα γίνη η έγχείρησις, τόσες περισσότερες έλπίδες έχουμε γιά τή ζωή του...

Ώέ μου! 'Ηταν άπίστευτο! 'Ο Λεβίς... Αυτός ό σκληραγωγημένος κυνηγός, ή 'αρκούδα του Κιναάδα, όπως τόν έλεγα, είχε τασκέσι τόσο από τήν άρρώστεια! Μέ τήν καρδιά σφιγμένη από τή λύπη, άποτραβήχτηκ στην θειβλιθήκη γιά ν' άφήσω έλεύθερους τους γιατρούς. Πήρα μάλιστα και κάποιο θιθλίο και προσπάθησα νά διαβάσω γιά νά ξεχαστώ. Μά τήν ίδια στιγμή, το μυαλό μου σκοτίθηκε και τά γράμματα άρχισαν νά χορηποθούν μπρός στα μάτια μου. Παράτησα τότε τό διάβασμα και κόλλησα τό μέτωπό μου στο τζάμι του παραθύρου γιά νά τό βροσίσω. 'Επειτα ξαναγύρισα στην πολυθρόνα μου και πήρα πάλι τό θιθλίο. Μά έκείνη άκριβώς τή στιγμή έσβυσε τό φώς! 'Αμέσως τότε συλλογιόθηκα: θά κάκηκε ή ασφάλεια. Και ψηλαριστά, πήγα κοντά στο παρθέρο. 'Εξω, ήταν σβυστά όλα τά φώτα του χωριού. Κι' ή νύχτα, είχε πέσει παντού μέ θαρύ και πνιχτό σκοτάδι...

Τήν ίδια στιγμή άκουσα μιά μεγάλη φασαρία στο διάδρομο και τή φωνή του γιατρού πού στέναζε σαν νά ουρλιαζε:

—Γρήγορα! Μιά λάμπα! Γρήγορα! Γρήγορα! Γιά τ' όνομα του Θεού, μιά λάμπα!

'Ωρμησα τότε έξω από τήν θειβλιθήκη κι' έβρα πάνω στην ύπρητρια:

—Μιά λάμπα! τής φώναξα κι' έγω, σαν τρελλός.

Και μαζί, στο φώς ενός άναπτήρα, ψάξαμε στην κουζίνα, ύσπου ανακαλύψαμε μιά λάμπα του πετρελαίου.

—Έπιτέλους! Σωθήκαμε! φώναξε όλόχαρος.

Μά ή ύπρητρια μού ψιθύρισε τρομοκρατημένη:

—Δέν έχουμε πετρέλαιο στο σπίτι, κύριε...

—Γρήγορα! Τρέξε νά βρεις κεριά. Πήγναε στους γετονούς!... Ζήτησε ένα φώς! Γιά τ' όνομα του Θεού! 'Ενα φώς! 'Ενα φώς!

Μά όταν ξαναγύρισε ή ύπρητρια, ό χειρουργός έκανε σαν τρελλός, στόν σκοτεινό διάδρομο...

—'Ηταν φαίνεται μοιραίο! Ναί... μοιραίο!...μιοτό είπε άναστείνοντας θαθεία. 'Αν δέν έσβυσε τό φώς, είμα θέασις ότι θά έσωνα τόν φίλο σας.

Κι' έπειδή δέν άπαντούσα, ό χειρουργός έξακολούθησε:

—Μά, μπορεί έπιτέλους νά μώη κανείς γιαντί έσβυσε τό φώς;

—'Ηταν μοιραίο! του άπάντησα.

—Ναι, ναί... Μά τί συνέβη; Ξέρете τί συνέβη; Πώς κόπηκε τό ρεύμα; Μήπως κανένα αύτοκίνητο γκρέμισε κανένα στυλό;

—'Οχι, γιαντί, του έξήγησα. 'Ο Πιέρ Λεβίς πέθανε γιαντί ένα άετός έπέσα πάνω στο μεταλλάκτη, στην είσοδο του χωριού, και τόν γάλασε. ναί, ένας τεράστιος άετός πού είχε γασοί γιά πάντα τή φωλιά του!...

Και πράγματι. Αυτή ήταν ή άλήθεια, ή μοιραία άλήθεια.

ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

—Θέλω νά άσφαλώω γίλια τσιγάρα κατά του πυρός, κύριε! είπε μιά ημέρα ένας 'Αγγλος, στόν διευθυντή πυρασφαλιστιής έταιρείας.

—Ευχαριστώ! άποκρίθηκε έκείνος.

Κανόνισαν τό ποσό τής άσφαλείας, τά άσφάλιστρα κι' ή ύπόθεσις οσιματήσε.

Σ' ένα μήνα ό 'Αγγλος ξαναπαρουσιάθηκε:

—'Εκάγκαν τά τσιγάρα μου και θέλω τά άσφάλιστρα μου! είπε.

—Δέν έχουμε είδησι γιά τό άτύχημα! είπε ό διευθυντής. Πώς συνέβη ή πυρκαϊά;

—'Απλούστατα, τά κάπνισα ένα-ένα. 'Ιδού και ή σχετική θε-
δασίσις του ξενοδόχου μου καθώς και τής σπιτιοοικουράς μου! είπε φλεγματικά ό 'Αγγλος.

Κι' ό είσηνδίκησ κάσπιν, άνωτάκασθηκε νά ύποχρεώση τήν έταιρεία σε άποζημίωσι πού, ανατοχόχου πελάτου της, μιά πού τό έμπόρεμά του κατεστράφη ύπό «πυρός»!...